



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. III. De proprietatibus diuini amoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

chram & bonum infinite cognitum, infinitum amorem ciebit: infinitam, inquam, tum ardore, tum æstimatione, seu vt Scholastici loquuntur, infinitum intensiue & appetitiue.

Tertia, Quòd immediatè in pulchrum & bonum se reflectat. 10
Vnde hic est sempiternus quidam circulus. Pulchrum enim & bonum menti diuinæ propositum, accendit amorem in voluntate, qui amor proximè & essentialiter reflectitur in pulchrum & bonum, trahens in illud voluntatem, eamque totam circa illud occupans. Amor enim est occupatio amantis circa amatum, ipsius amati causa.

Quarta, Quòd propter pulchrum & bonum extendat se & descendat ad creaturas; nimirum vt illud creaturis communicet vel totum, vel aliquos eius radios & adumbrationes, pro cuiusque captu & meritis. Quod enim, summè amamus, eius præstantiam & pulchritudinem cupimus omnibus innotescere, & eius dulcedinem ab omnibus percipi, vt ab omnibus laudetur. Idem facit amor in Deo.

Quinta, Quòd creaturas sursum rapiat, & ad pulchrum bonumque conuertat. Hoc maximè locum habet in Angelis & hominibus: nam cetera diuinam bonitatem & pulchritudinem non capiunt; sed in homine trahuntur quodammodò in Deum cetera; tum quia omnes nature gradus in ipso, tum quia cetera omnia propter ipsum. Vnde ipso peccante, cetera quoque afflicta fuere, & seruituti corruptioni ac mutabilitatis subiecta; & ipso ad gloriam euecto, cetera quoque ad gloriam pro suo captu extollentur, vt aperte docet Apostolus ad Rom. 8. Denique, eo ipso quo singula appetunt pulchritudinem & perfectionem suæ speciei congruentem, cernitur in illis vestigium quoddam huius amoris, & tendunt suo modo in ipsum pulchrum & bonum. Ex amore namque diuino impressam habent hanc inclinationem, eamque Deus per benium & pulchrum particulare, in quod proximè tendit, dirigit in bonum & pulchrum vniuersale, omnis boni & pulchri creati exemplar prototypum.

Sexta, Quòd diuinus amor sit extaticus; quia amantem extra se trahit in amatum. Deum enim suæ celsitudinis quodammodò facit obliuisci, & inclinatur ad humilitatem nostram, totumque in salutis nostræ negotio occupat. Cuius signum incarnatio, prædicatio, miracula, passio, mors, Sacramenta, missio Spiritus sancti, assidua & admirabilis Ecclesiæ gubernatio, cura & directio singulorum.

rum. Hominem similiter extra se ponit, efficiens vt de se suisque commodis non cogitet, sed solum de Deo & bonis Dei. Vnde magnus Dei amator seipsum abnegat, suis cupiditatibus renuntiat, suas utilitates negligit, sui obliuiscitur, & totus in ijs est quae ad Deum pertinent. Est enim cogitatione & affectu totus extra se, & translatus in dilectum. Talis erat S. Ignatius martyr, qui dicebat: *Ἐγὼ ἐμὸς ἐστὶν ἁγίας. Amor meus crucifixus est.* Talis erat S. Paulus Apostolus: *Mihi, inquit, viuere Christus est, & mori lucrum & iterum: Viuo autem iam non ego, uiuit uero in me Christus.*

Ep. ad Rom.
Philip. 1.
Galat. 2.

14 Septima, Quod amor diuinus sit vis unitiua, ideo enim facit extasim & excessum amantis à seipso, vt illum in amatum transferat, & illi archissimè vniat, & vnum cum illo efficiat. Sic amor vnuit Deum homini non solum affectu & cura, sed etiam effectu & substantia, vnione nimirum hypostatica. Hominem uero vnit Deo, ita vt prorsus à seipso deficiens in Deum transeat, & veluti colliqueat, nihil amplius cogitans, intelligens, aut sentiens, prater Deum; nihil aliud appetens aut desiderans, nulla alia re gaudens quam bonis Dei. Qui sic adhæret Deo, vnus efficitur spiritus, quia seipsum exiit, & Deum induit, ac penitè ac si in diuinam naturam transformatus esset, totus cogitatione & affectu est in Deo. Sic omnes Sancti vnum erunt cum Deo (quod Dominus illis precatu Ioan. 17.) quia omnes agnoscent suum nihilum quod ex se sunt, seque nihili aestimabunt, nisi quatenus sunt Dei & propter Deum; & hoc modo penitus à seipsis deficiunt, cur enim hæreant in nihilo? Deinde intellectu & voluntate potentissimè rapiuntur in illum, & toti in ipso erunt, & in ipsum veluti liquecent & transformabuntur; nihil aliud ibi sentientes & gustantes quam Deum; nihil aliud aestimantes quam bonum ipsius, penitè ac si ipsi in Deum essent transmutati.

15 Itaque amor est vis unitiua, tum quia ipsum amantem transfert in amatum, vt in eo uiuat, sentiat, gaudeat; & ipsum illi quodammodo incorporat, vt si vnum cum illo; (amans enim quantum in se est, optat à se deficere, & in amatum veluti colliquecere, vt vnum cum illo efficiatur;) tum quia amante iam in dilectum translato, omne bonum dilecto vult, & procurat quantum potest, tamquam sibi ipsi, quia iam vnum est cum illo.

16 Octaua, Quod motus amoris sit orbicularis, idque dupliciter. *Circulus in amore.* Primò, Circa proprium obiectum, quod est ipsum pulchrum & bonum, vt explicatum est in tertia proprietate. Simili modo Dionysius

nylius ponit circulum in visione beatifica Angelorum : nam ab essentia diuina, quæ est ipsum pulchrum & bonum, descendit in mentem Angelicam lumen gloriæ; ex mente & lumine gloriæ statim oritur visio beata, quæ immediatè reflectitur in pulchrum & bonum, tamquam in suum obiectum & principium.

*Explicatur
exemplo so-
lis.*

Secundò, Est circulus in amore diuino vt se extendit ad creaturas : nam ex bono & pulchro descendit ad res creatas, easque suo attractu accendens, conuertit & reducit secum in idem pulchrum & bonum. Huius illustre exemplum est in sole. Sol enim in rebus corporeis est summum pulchrum & bonum. Vnde rectè quodam loco D. Gregorius Nazianzenus: *Ἄπειρον ἐν τῷ αἰθέρι τοῦ ἡλίου, ἕτερον ἐν τοῖς σенсиβίλοις θεοῦ. Sicut in rebus sensibilibus est sol, ita in intelligibilibus Deus.* Ex sole descendit calor ad res inferiores, descendit autem per lucem; & prius res illustrantur quàm calorem concipiant; calore concepto fiunt spirituales, leues, & sursum in cælum vehuntur. Sol est symbolum Dei, lux sapientiæ, calor amoris; res terrenæ, animarum & spirituum. A Deo descendit amor per sapientiam. prius enim mens illustratur cognitione pulchritudinis & bonitatis diuinæ, deinde per cognitionem concipit amorem. amor conceptus efficit animam spiritalem, cælestem, eamque mox sursum trahit, & Deo coniungit, illique Soli æterno similem veluti quemdam parelium (qui solis est expressa imago) efficit.

CAPVT IV.

Quinque res consideranda in amore Dei erga hominem.

VT melius intelligatur amoris diuini erga nos magnitudo, 17
quinque sunt consideranda. Priò, Maiestas amantis. Secundò, Qualitas eorum quos amat. Tertio, Bona quæ illis partim confert, partim offert. Quarto, Modus quo amat. Quintò, Finis propter quem amat.

*Qualis qui
nos amat.*

Quod ad Primum attinet, qui nos amat, non est Princeps aliquis terrenus, nec Angelus, sed Deus ipse infinitus, immensus, æternus, infinitæ potentiæ, sapientiæ, sanctitatis, gloriæ, beatitudinis. Et hic amor non est recens conceptus, sed ab æterno præceptus. Insinuat hoc multis locis Scriptura diuina. Ieremia 31. *In charitate perpetua dilexi te, idè attraxi te.* Isaia 49. *Numquid obliuisci potest mater infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa obli-*